

JENOM PONOŽKY NESTAČÍ

...pokud je to
všechno, co máte
na sobě

MARK LOWERY

Argo

MARK LOWERY

vyrůstal v Prestonu, ale teď žije v Cambridgi. Má opravdickou přítelkyni, která rozhodně existuje, a maličkou dcerku. Většinu času tráví učitelováním a tohle je jeho první knížka.

Jeho oblíbené sušenky jsou:

1. KULATÉ POLOMÁČENÉ [HOŘKÉ]
2. ZLATÉ VĚNEČKY
3. MIŇONKY
4. KULATÉ POLOMÁČENÉ [MLÉČNÉ]
5. MÁSLOVÉ S KRÉMOVOU NÁPLNÍ

JENOM PONOŽKY NESTÁČÍ

...pokud je to
všechno, co máte
na sobě

MARK LOWERY

Přeložil Jiří Popel

© Argo, 2014

Text copyright © Mark Lowery, 2012

Translation © Jiří Popel, 2014

ISBN 978-80-257-1084-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-1113-2 (e-kniha)

Pro S. a J., a taky pro Charlotte Aitkenovou

Ovládání citů, lekce č. 1

Tady je deset nepříjemností, které mě potkaly během posledních tří neděl. Je to zároveň výčet důvodů, proč tu teď sedím.

1. Rodiče se rozhodli přestat nosit šaty.
2. Jakmile se jim bod 1 vymkl kontrole, přidali se ke skupině silně připomínající bandu teroristů, napadli pochodňový průvod a zostudili mě před celým městem.
3. Můj idiotský bratr si namluvil a následně zničil nejkrásnější holku na světě.
4. Bratrově dívce jsem udělal pod okem monokl (nehoda).
5. Obvinili mě, že bratrovu přítelkyni špicluji (nedorozumění).
6. Minulé úterý mámu v důsledku bodu 1 zatkli a strávila noc ve vězení (konflikt, který vyvolala, bohužel nebyl ani nehoda, *ani* nedorozumění).
7. Bratr se pomstil za body 4 a 5 svým typicky podlým a zákeřným způsobem.
8. Kvůli bodu 7 jsem nechtěně urazil starostu jednoho malého francouzského města a způsobil pořádné pozdvižení na plaveckých gala závodech. Následkem

toho jsem byl až dodnes vyloučený ze školy a dostal jsem doživotní zákaz vstupu k místnímu bazénu.

9. Kvůli bodu 1 jsem utrpěl to nejneobvyklejší trauma, jaké bych si kdy dokázal představit. V důsledku toho už nikdy nebudu snídat kakaové křupinky.

10. Kvůli bodům 1–6 jsem pět dní skoro nepromluvil. Taky jsem se odstěhoval od rodičů a poslední týden bydlím ve stanu na zahradě za naším domem.

Výsledkem bodů 1–10 je každodenní hodinové sezení se slečnou O'Malleyovou. Lekce se nazývá „Ovládání citů“. Škola a rodiče mi dali jasně najevo, že účast není nepovinná. Chodit sem zkrátka musím.

Sezení má dva účastníky. Jsou to:

- a. Slečna O'Malleyová (školní zdravotní sestra, poradkyně a důvěrnice)
- b. Já (Michael Swarbrick).

Tohle je první lekce. Odehrává se v kabinetu slečny O'Malleyové. Vešel jsem dovnitř a posadil se ke stolu naproti slečně O'Malleyové. Položila mi hromadu otázek na téma, jak se cítím. Na žádnou jsem neodpověděl, protože o tom, co se stalo, nechci mluvit.

Po chvíli, která mi připadala jako dvě hodiny trapného ticha, se slečna O'Malleyová usmála a poplácala mě po zápěstí. V tu chvíli jsem si všiml, že slečna O'Malleyová má velké ruce; obrovské lopaty, kterými by klidně mohla rozdrtit kotě. Je to divné, protože je poměrně drobná a její

hlas s irským přízvukem je mírný jako průvan pod dveřmi. Ty ruce na ní vypadají nepatříčně jako molitanové rukavice, které nosí fanoušci na zápasech svých oblíbených mužstev.

Když mi slečna O'Malleyová sundala obří tlapu ze zápěstí, sdělila mi, že pokud se mi nechce mluvit, můžu všechno co mě trápí, „hodit na papír“. Ujistila mě, že můžu napsat, cokoli se mi zachce, a nikdo mimo tyhle čtyři stěny z toho nikdy neuvidí jediný řádek. Pak vytáhla ze zásuvky stolu přenosný počítač. Sdělila mi, že je služební, ale nikdy ho nepoužívá, protože všechno nosí v kebuli. V tom okamžiku si zaťukala na spánek. Když to dělala, nedokázal jsem z její gigantické ruky spustit oči. Při takovém ťukání do hlavy by si měla dávat obrovský pozor. Tak masivní prsty by jí mohly velmi snadno prorazit lebku.

Mimovolně jsem se zamyslel. Začalo mi vrtat hlavou, kde si asi kupuje rukavice. Existují obchody pro lidi neuvěřitelně vysoké nebo nesmírně tlusté. Prodávají někde rukavice pro dámy s obrovskýmá rukama? Nejspíš to bude docela malý trh. Takovéhle ruce moc žen nemá. Podobný obchod by musel prodávat i velké boty, aby se uživil. Slečna O'Malleyová nosí boty se zapínáním na suchý zip. Pochybuji, že by si dokázala takovými klobásami zavázat tkaničky.

Nakonec jsem došel k tomu, že musím přestat na její ruce myslet. S tímhle mám docela problém. Dokážu být posedlý jistými rysy lidského vzhledu. Tak například vím, že můj takzvaný kámoš Paul Beary má v podpaží mateřské znaménko ve tvaru netopýra a na levé noze devatenáct kuřích ok.¹

1 Pokud se výjimečně účastní tělocviku, sleduji, jestli se mu neudělalo další.

Zapnul jsem notebook a začal psát. Koneckonců, člověku se nestane každý den, že by mu někdo půjčil laptop.

Soukromí

Ale ne! Slečna O'Malleyová mi právě čte přes rameno. Přestože je kabinet malý, vůbec jsem si nevšiml, že obešla stůl. Přečetla si všechno, dokonce i ty zmínky o jejích rukou. Okamžitě mě napadlo, že se pěkně naštve, ale víte, co udělala? Usmála se! A pak řekla: „M-hm, dobře. Velmi dobře. Piš *přesně* to, co si myslíš. A máš to i hezky upravené. Líbí se mi, že používáš soupis a poznámky pod čarou. Takový výčet je výtečný nápad, Michaeli. Odblokuje citovou zácpu a uvolní přetlak myšlenek.“

Taky mám rád seznamy. Mohl bych vyjmenovat hned dvacet důvodů proč, ale to bych zašel příliš daleko. Dalo by se říct, že jsem pořádkumilovný člověk. Dokonce i šaty mám srovnané ve skříni podle abecedního pořádku (počínaje tričkem s Asterixem, které jsem nosil, když mi bylo sedm, a konče svetrem s motivem zeber, který mi koupila máma k Vánocům před třemi roky, ale ještě nikdy jsem ho neměl na sobě).

Ať tak či onak, lekce je skoro u konce. Řekl bych, že to nebylo až tak strašné. Pokud jí nevadí, co o ní píšu, tak to znamená, že můžu *skutečně* napsat, co se mi líbí. Zaznamenám celý příběh. Tím výčtem nejlepších příhod (nebo nejhorších, záleží na tom, z jakého úhlu na to člověk nahlíží)

jsem už nejspíš leccos prozradil. Ale na tom nesejde. Ten seznam neříká ani půlku toho, co se stalo.

Ovládání citů, lekce č. 2

Tohle je druhý den Ovládání citů. To, že tu dnes můžu být, má dvě výhody.

1. Protože je úterý, vyhnu se výtvarné výchově s paní profesorkou Skinnerovou. Skinnerová šilhá a pod nosem má knírek. To není důvod, proč ji nemám rád. Jsou to jen fakta. Na výtvarku chodím nerad, protože se tam kvůli tomu všemu, co se stalo, cítím nesvůj. Škola si myslí, že bude lepší, když tam už chodit nebudu, protože paní profesorka Skinnerová byla s tím vším spojená. Taky si myslím, že to má další důvod. Každý přece ví, že umění je zbytečnost, a já na něj navíc nemám buňky. Jednou jsem uplácal z hlíny auto. Paní profesorka Skinnerová prohlásila, že je to nádherná kráva. Kráva. Dokonce ocenila detail vemene. Nebylo mi jasné, jestli to řekla proto, že šilhá, nebo proto, že jako umělec nestojím za nic. Asi od každého trochu.
2. Slečnu O'Malleyovou. Je milá. Dneska odpoledne mi na začátku lekce dala sušenku a sklenici pomerančové šťávy. Pomerančová šťáva je pro děti, kterým se během horkých dnů udělá mdlo. Držela sklenici v obrovské ruce a opatrně do ní nalila sirup. „Jen na

prst,“ zamumlala pro sebe. Přísahám, že tam bylo asi čtvrt litru sirupu, než dolila vodu.

Posadil jsem se a slečna O'Malleyová mi položila další podobné otázky jako včera. „O čem bys chtěl dneska mluvit?“, „Jak to vypadá u vás doma?“, „Pořád ještě bydlíš ve stanu?“ apod.² Každou z otázek jsem odbyl zamručením nebo pokrčením ramen a snažil se soustředit na ovocnou sušenku (doba trvanlivosti zřejmě někdy kolem roku 1983). Zapil jsem ji šťávou. Byla tak silná, až jsem měl pocit, že mi v puse rozpustí zuby.

Slečna O'Malleyová přikývla a řekla: „Dobrá, dobrá,“ a pak vytáhla z trezoru, kde má schované injekční stříkačky pro žáky s cukrovkou, služební laptop. Řekl bych, že ho tam uložila proto, aby mě ujistila, že si nic z toho, co jsem napsal, nepřečetl nikdo nepovolaný. Ten nápad se mi zamlouval. Pak začala šmejdit po místnosti a povzbuzovat mě, abych pokračoval v dobré práci a všechno ze sebe vysypal.

Tady to máte. Tohle je můj příběh.

Plavání

Jsem plavec.

No, není to tak docela pravda. Jsem jen člověk, který rád plave.

² Ze spaní pod stanem mě pekelně bolí za krkem. Protože je 2. října, včera v noci taky začalo mrznout. Když se člověk odstěhuje od rodičů, musí za to zaplatit.

Tak to vlastně také není. Nesnáším to. Máma mě nutila chodit na plavání od šesti let až do minulého týdne. Zcela proti mé vůli.

A každičký týden po dobu osmi a půl roku stála na ochozu a sledovala mě: jednu nudnou délku bazénu za další; jeden bolestivý trénink za druhým. Nechápu, proč to dělala, protože sledovat lidi při plaveckém tréninku je zřejmě ta nejnudnější činnost na světě. Nehledě na tuto skutečnost máma nevynechala jediný trénink, kterého jsem se zúčastnil. Tedy kromě sobot.

Brzy budu muset napsat, proč nikdy nepřišla k bazénu v sobotu. Není to moc příjemné.

Ať tak či onak, *jsem* členem plaveckého klubu.

Nebo jsem jím aspoň byl předtím, než se to všechno stalo. Ale jsem dost dobrý.

Ovšem záleží na tom, s kým mě budete srovnávat.

Jsem mnohem lepší plavec než třeba takový slimák, ale mnohem horší než lachtan.

Abych řekl pravdu, v porovnání s člověkem stojím za starou belu.

Ale přestože postrádám rychlost, techniku a patřičný zápal, pro plavání jsem měl dobrý důvod. Skvělý, talentovaný důvod. Důvod, který dokáže proříznout vodu jako delfín. Důvod, který se třpytí jako sluneční paprsek tančící na korálovém útesu.

Lucy Kingovou.

Rozkošnou Lucy Kingovou.

Lucy Kingovou, držitelku národního juniorského rekordu (100 m volný způsob, věková hranice do 16 let).

Lucy Kingovou, tu laskavou a úžasnou dívku, která, přestože bude na konci roku maturovat a trénuje přes patnáct hodin týdně,³ si udělá dvakrát v týdnu čas a učí plavat v bazénu pro neplavce postižené děti.

Lucy Kingovou, která se na mě jednou usmála. Nelžu

Kdyby si tohle někdo přečetl, vím naprosto jasně, co by řekl. Prohlásil by: „Aha, Mike Swarbrick touží po Lucy Kingové. Mike Swarbrick s hloupou klátivou hlavou, vystouplým břichem a hubenýma rukama se zamiloval do nejkrásnější holky z Prestonu.“⁴

Ale to by se spletl na celé čáře. Netoužím po ní. Jen ji *obdivuji*. V tom je obrovský rozdíl. Můj takzvaný kamarád Paul Beary *touží* po holkách. Při tělocviku je špehuje triedrem a na školní chodbě nasává vůni jejich vlasů. To je *toužení*. Ale když dívku *obdivujete*, řeknete: „Myslím, že ta a ta je velmi talentovaná, milá osoba. Její vzhled mě na první pohled nezaujal, ale když jste se o tom zmínili, tak předpokládám, že zřejmě bude docela hezká. Ale na tom samozřejmě nezáleží. Pokusím se o ní zjistit všechno, co bude v mých silách, takže jednoho dne bychom se třeba mohli stát dobrými přáteli. Mohli bychom si dát například

3 Zdroj: webová stránka plaveckého klubu Prestonské piraně nazvaná „Vítejte na stránce šampionů“ (kterou jsem se naučil nazpaměť). Mezi další poznatky patří: Oblíbené jídlo: grilované kuře s vařeným bramborem. Cíl: soutěžit na olympijských hrách. Domácí mazlíčci: žádní. Oblíbený plavecký cvik: kraulový kop s ploutvemi na nohou. Nejneoblíbenější plavecký styl: motýlek (přestože v tomto stylu drží od svých jedenácti let všechny klubové rekordy – mohl bych tu vypsát z paměti všechny její časy, ale neudělám to). Oblíbený film: Hledá se Nemo. Tréninková rada: Soustřed' se.

4 Víím to, protože přesně tohle mi jednou vmetl do očí můj takzvaný kamarád Paul Beary.

grilované kuře s vařeným bramborem, dívat se přitom na *Hledá se Nemo* a potom si poklábosit o tréninkovém režimu, nebo bych jí mohl nést plaveckou tašku, naleštit ploutve nebo tak něco. Ale nikdy, nikdy bych si nedovolil zničit její pověst nebo pokazit naše přátelství tím, že po ní budu *toužit*. Nikdy. Já rozhodně ne. Cožpak bych mohl? Upřímně.“

Kde se všechno začalo kazit

Ted' si uvědomuji, že problémy se musely kupit už několik let, aniž jsem si toho všiml. Jako když v sopce celé roky pozvolna narůstá tlak, ale lidé to zaregistrují až ve chvíli, kdy jejich kočce přistane na hřbetě porce žhavé lávy. Někdy přehlédnu věci, které se dějí přímo před mým nosem. Jednou jsem si třeba skřípl konec školní vázanky do drtiče odpadků vedle dřezu. Než jsem si to uvědomil, přístroj ji rozsekal na cimprcampř až po uzel. Musel jsem se odpižlat škrabkou na brambory (jediná věc, která byla po ruce), jinak by mě to vtáhlo dovnitř a rozsekalo na kousíčky jako shnilou mrkev.

Ale k věci: V sobotu ráno před třemi nedělemi jsem byl na tréninku. Tehdy jsem byl ještě členem klubu a soboty byly mým oblíbeným plaveckým dnem. Vlastně to byly jediné rozplavby, které jsem si užíval. To proto, že sobotní trénink byl jediný, kdy mě máma nechodila sledovat, z důvodů, které jsem se později bohužel dozvěděl. Proto to byl jediný trénink, na který jsem chodil dobrovolně.

Nemám rád, když mě někdo pozoruje.

Plavecký klub si pronajímal v bazénu jen dvě dráhy, protože většina lidí má o víkend ve zvyku dělat příjemnější věci. Zbytek sloužil veřejnosti. Jedna dráha byla vymezená pro elitní soutěžní družstvo (tedy pro členy klubu, kteří měli šanci vyhrát velké závody. Obvykle tam trénovala Lucy Kingová a jeden dva další plavci). Druhá byla určená pro oddílové naděje. To je slušné označení neperspektivních zoufalců.

Všichni členové ostatních družstev klubu směli trénovat v dráze zoufalců. Tedy směli. V podstatě nás tam nechtěli, ale klub musel alespoň předstírat, že se stará o všechny členy, nejen o ty skutečně dobré. Nám ostatním nikdy nepřišlo, že by si našeho členství někdo vážil. Chovali se k nám spíš jako ke splaškům, které líně tečou stokou plnou krys. To proto, že trénink řídil Dave King, šéftrenér klubu.

Zde je o Kingovi několik skutečností:

1. Dave King je Lucyin otec.
2. Celé jeho tělo vypadá jako pletence svalů a žil, které tepají a pulzují, když je vzteklý (což je často).
3. Vždycky drží v ruce podložku s klipsem a na krku mu visí stopky. Viděl jsem ho, jak šel po tréninku na záchod a stopky si nesl s sebou. Co by tam mohl asi tak měřit? Tedy kromě toho, co člověka okamžitě napadne.
4. Má velmi vznětlivou povahu. Jednou jsem zažil, jak chytil kluka za plavecké brýle a mrštil s ním pět metrů do bazénu.
5. Nesnáší ztracené existence. Do té kategorie patřím zcela neomylně i já.
6. Na jedné ruce mu chybí tři prsty. Někdo mi řekl, že

býval členem britských speciálních jednotek a o prsty prý přišel při výcviku boje muže proti muži. Nevím, jestli je to pravda, ale pokud ano, tak určitě vzápětí umlátil soupeře tou trojicí ztracených prstů k smrti.

Sobotní tréninky jsem měl tak rád i proto, že mi zaručovaly možnost plavat v dráze vedle Lucy Kingové. Mohl jsem tak *obdivovat* její plaveckou techniku z bezprostřední blízkosti. Byla tak blizoučko, že když se odrazila od stěny bazénu, na tváři mě lechtaly bublinky, které jí unikly z nosu. Někdy pilovala kraulový kop a otřela se mi přitom o rameno špičkami ploutví. Jindy mi mimovolně zavadila o ruku a já měl chuť ji chytit a potopit se společně ke dnu jako párek veselých sviňuch.

K tomu ale nikdy nedošlo. Obvykle kolem mě jen profrčela, zatímco já se plácal ve vodě a litoval, že jsem zapomněl v tašce svůj inhalátor.

Ať tak či onak, toho dne jsem dorazil na trénink v 8.50, deset minut před začátkem.

Nerad chodím pozdě.

V 8.55 přikráčel k bazénu Dave King s psací podložkou a stopkami, které se mu pohupovaly na obrovském hrudníku.

„Seš připravenej pořádně si máknout, Malcolm?“ zachrochtal a sotva o mě zavadil pohledem, když začal psát na bílou tabuli rozpis Lucyina tréninku. „Ani se nenadějem a máme tu výroční svazový závody. Nechci, aby ses zase ztrapnil jako minule při klubových přeborech.“

Pokusil jsem se o nesmělý úsměv. King mluvil o okamžiku, kdy jsem se loni před závodem zranil na kluzkém startovním bloku.

Ve zbývající části bazénu byla spousta obvyklých návštěvníků: staří muži a ženy plavali na délku bazénu, jeden potížišťa krauloval na šířku a dostával se tak každému do cesty; několik hyperaktivních chlapců skákalo ze strany do vody kufr, dokud jim to plavčík nezatrhl.

Za několik minut vyšla ze šatny Lucy v županu. Odborně balancovala s plovací deskou, na níž si nesla ploutve, plovák, plavecké rukavice a brýle.

Usmál jsem se na ni, ale Lucy úsměv neopětovala. To proto, že byla dokonale soustředěná na trénink. V duchu jsem se pokáral, že ji nesmím rozptylovat, když je v takovém duševním rozpoložení. Bez předchozího varování ze sebe shodila župan a začala se u bazénu protahovat. Cítil jsem, že začínám rudnout, a musel jsem se rychle odvrátit. Rozhodně jsem na ni nechtěl civět, když to netuší. Kdybych byl takzvaný kamarád Paul Beary, asi bych na ni zahvízdal nebo jí brnkl prstem o ramínko plavek.

„Tak jo, Luce,“ zachrochtal Dave King a zaťukal konečky prstů do bílé tabule. Tohle dělal vždycky, když se chystal vysvětlit nějaký technický detail. „Dneska je osmýho září. Do národního mistrovství nám zbejvá pár měsíců a do Cechovních slavností⁵ čtrnáct dní. Jedeme v tom všichni, Luce, takže žádný flákání. Nejdřív si dáš čtyři sta metrů kraulem.

⁵ Závody jsou součástí Prestonské cechovní slavnosti – starodávných městských oslav udělení práva pořádat cechovní trhy, které se konají jednou za dvacet let. Vzrušující, že? A protože letošní rok je rokem oslav, Prestonské piraně se utkají s plaveckým oddílem z našeho partnerského francouzského města. Ve večerním pochodňovém průvodu, který projede celým městem, budeme mít vlastní alegorický vůz. O téhle události se bohužel budu muset ještě zmínit.

Chci vidět dlouhý tempa. První stovku na půl plynu, druhou na tři čtvrtě, třetí na devadesát procent a poslední v plný závodní rychlosti. Levačkou neplácej vodu. V okresním přeboru tě to stálo pět desetin sekundy na dýlku a klidně by to moh bejt rozdíl mezi plackou...”

„A fackou,“ dokončila za něj Lucy, upravila si brýle a s mírným šplouchnutím skočila do vody.

Lucy prořízla hladinu jako barakuda a Dave se usmál. „To je moje krev.“

Stál jsem tam a třásl se v chladném vzduchu, zatímco Dave sledoval, jak jeho dcera brázdí vodu, kontroloval stopky a dělal si přitom poznámky.

K Lucy se připojila další plavkyně – dívka jménem Emma, která má ramena jako vzpěračka a dokáže porazit v páce většinu kluků z klubu. Někteří lidé jí za zády říkají Brutální svalovina. Myslím si, že to není fér, ale vystihuje ji to poměrně přesně.

Po Daveově krátké instruktáži skočila do vody za Lucy a vzdálenost mezi nimi se s každým druhým tempem zvětšovala. Dave zamumlal něco v tom smyslu, že v porovnání s Lucy má Emma ladnost hrocha. Zjevně mu to dělalo radost.

Odkášlal jsem si. „Ehm, Dave.“

Dave se prudce otočil a civěl na mě, jako kdyby mě právě někdo zvedl z loužičky způsobené protrženou plenkou. „Co je, Martine? To nevidíš, že tu mám práci?“

Pokusil jsem se usmát. „Co chcete, abych dělal?“

„Dej si pár bazénů,“ utrousil a odmítavě mávl rukou. „Myslíš, že to zvládneš? Jo, mimochodem, potřebujeme

někoho jako ty na alegorickéj vůz do pochodňovýho průvodu. Měl bys zájem?”

„Ano, prosím,“ vyhrkl jsem rychle. Z webových stránek jsem se dozvěděl, že Lucy půjde za mořskou královnu a pořád ještě hledají krále.

„Dobře. Potřebujeme někoho navlíknout do kostýmu mořský okurky. Ten druhěj přavej obtloustlej kluk přestal chodit do klubu, když jsem mu řek, že má začít držet dietu. A teď na to vlítni, protože mě zdržuješ.“

Cítil jsem, jak se mi jeho vypoulené, šílené oči zavrtávají do zad, a tak jsem skočil placáka do dráhy ztracených existencí a proplácával se sem a tam bazénem. Byl jsem tam sám.

Říkal jsem si, že představovat mořskou okurku není zase tak špatné. Jistě, dal bych přednost mořskému králi, ale čert to vem. Z webové stránky jsem věděl, že mořské okurky budou královnini strážci. Chránit ji bude záslužná činnost. Budu ji moct ochránit před mořským králem a ujistit se, že se jí svou slanou rukou ani nedotkne.

Nechtěný podvodní idiot

Právě jsem dokončoval třetí nebo čtvrtý bazén, když se všechno zvirtlo.

Vepředu v Lucyině dráze nastal rozruch. Lucy se najednou zarazila v polovině tempa a začala zběsile šlapat vodu. Všude bylo vidět jen kmitající nohy a záplavu bublin. Vypadalo to jako v *Čelistech*, jen tam chyběl žralok.

Dohrabal jsem se tam, abych se podíval, jestli je v pořádku. Nedokázala ze sebe vypravit slovo, jen měla otevřenou svou roztomilou pusou a ukazovala na dno bazénu. Ponořil jsem hlavu pod vodu a nemohl uvěřit svým očím. Na dně ležel mladíček s potápěčskou maskou na obličeji a civěl vzhůru na Lucy. Byl zhruba stejně starý jako já. Měl vyvalené břicho a na debilní tváři oplzlý úšklebek. Poznal mě a začal na mě zuřivě mávat.

„To ne,“ řekl jsem nahlas a z úst se mi vyvalilo hejno bublin.

Byl to Paul Beary – spolužák a jeden z mých takzvaných kamarádů.

Teď to vypadá, že mám i jiné kámoše. Tak to ale není. Paul je jediný. Když má člověk na světě jen jednoho jediného kamaráda, nemůže si dovolit být příliš vybíravý.

Tady je pár faktů, které byste měli o Paulovi Bearym vědět.

1. Paul je značně otlý. Tvrdí, že za to můžou geny. Můj bratr Ste prohlásil, že kdyby Paul nežral ty geny po hrstech, neměl by teď prdel jako valach.⁶
2. Je posedlý ženami. A ne zrovna dobrým způsobem. Když má zálsk na holky, ve školní jídelně někdy po obědě ukradne jejich použitý příbor. Potom s ním jí, olizuje ho a tvrdí, že je to stejně dobré, jako „kdyby se s nimi líbal“.

⁶ To bylo teprve podruhé, co mě můj bratr rozesmál. Pak jsem měl výčitky, že to bylo na úkor mého nejlepšího a jediného přítele. Výčitky svědomí ale trvaly pouze do chvíle, kdy mě Paul praštil do paže za to, že se směju.

3. Tvrdí, že má francouzskou přítelkyni jménem Cherie, která mu „ukázala všechno“. Já mu ale nevěřím. Taky říká, že jeho strýček vymyslel obytný přívěs, že má v posteli kočičího ducha a že jeho dědeček byl první člověk v Británii, který se jmenoval Nathan.

„Co to děláš?“ naznačil jsem rty otázku. Byl jsem z toho nešťastný.

Paul vykroužil rukama oblé obrysy ženského těla, ukázal na Lucy a pak vztyčil palce. Dlouho zadržoval dech a měl našpulené tváře.

Lucy ve své dráze šlapala vodu. Nadechl jsem se a podíval se na ni.

„Znáš to?“ ukázala na dno a udělala znechucenou grimasu. Byla to jediná holka na světě, které to slušelo, i když se tvářila naštvaně.

„S tím nemám nic společného,“ vyjekl jsem.

Lucy zavrtěla hlavou. „Ubožáci.“

V tu chvíli se ze strany bazénu ozval hlasitý řev. „Co se to tam děje?“

Dave King se řítíl na místo činu, oči mu žhnuly jako dva vzteklé uhlíky a mával přitom divoce podložkou na všechny strany.

Lucy ukázala na dno bazénu. „Šmírák,“ prohlásila tónem, jako kdyby se jí to stávalo dost často. Jak znám Paula, asi tomu tak bylo.

Následující scéna byla opravdu velkolepá. Dave King zařval jako gorilí samec, odhodil podložku a stopky a tak, jak byl, skočil do vody. Podjel mě jako torpédo, jednou

rukou popadl Paula a vlácel ho pod vodou na druhý konec bazénu.

Tam ho vytáhl za nohu ven, srazil ho k zemi, rozkročil se nad ním a začal mávat ve vzduchu pěstmi. K smrti vyděšený Paul se pod ním prosmýkl po bříše jako mrož, vyskočil na nohy a utekl do šatny.

Všichni v bazénu civěli. Důchodci přestali plavat. Hyperaktivní kluci přestali skákat kufr. Dokonce i plavčík upustil píšťalku.

„A ty taky koukej vylízt, Mario. Rozptyluješ mý sportovce!“

Z šatů mu crčela voda a na obrovské svaly se mu lepila košile. Nechtěl jsem, aby mě taky vytáhl ven, a tak jsem podplaval bójky do Lucyiny dráhy. Když jsem se ji snažil překřížit, chtěl jsem se za Paula omluvit, ale Lucy už zase pokračovala v tréninku.

PRÁSK!

Prohnul jsem se bolestí. Právě kolem mě proplavala Brutální svalovina a kopla mě nohou číslo deset tvrdě do žaludku. Nemyslím si, že to byla nehoda.

Ovládání citů, lekce č. 3

Na konci včerejší lekce jsem přestal psát dost náhle. Hodina totiž skončila. Slečna O'Malleyová mi sdělila, že si vedu velmi zdatně a že ji mrzí, že mě musí zabrzdit. Nechápu, jak může říct, že si vedu zdatně, když jsem jí ještě neřekl jediné slovo.

Celou minulou lekci jen seděla za svým stolem a pískala si. Je to první žena, o které vím, že si píská. A navíc to docela umí.

Přestože se ke mně chová hezky, nechci s ní moc mluvit. Víím, že bych určitě v nějakém nevhodném okamžiku vyslovil slovo „ruce“, a nerad bych ji ranil. To by bylo to poslední co bych chtěl.

Dnes jsme se opět posadili ke stolu a ona mi dala sklenici šťávy a máslové sušenky s krémovou náplní.

Máslové sušenky s krémovou náplní

Máslové sušenky s krémovou náplní mám rád.

Ve skutečnosti jsou to moje nejoblíbenější sušenky na světě.⁷ Vypadá to, že krémová náplň se cítí mezi párem sušenek velmi pohodlně. Ukazuje se vám dost, abyste věděli, co na vás čeká, ale neodhaluje všechno. Přál bych si, aby se lidé při oblékání chovali jako máslové sušenky s krémovou náplní. Měli by nechat větší část sebe skrytou, a ne vystavovat na odiv skoro všechny svůj krém.

Ukusoval jsem sušenku, srkal přeslazenou šťávu⁸ a poslouchal, jak mi slečna O'Malleyová říká, že musím přestat považovat Ovládání citů za lekce. Měl bych jim říkat „sezení“.

⁷ Pak následuje: 2) silný čaj (bez ničeho, ale spolehlivý), 3) růžové oplatkové řezy (lehké a chutné, aniž by byly příliš sladké či slabé), 4) kakaové sušenky (křupavé, lahodné a takřka zdravé).

⁸ Opět ji odměřila prstem, ale dneska jsem na ni vyžrál. Přinesl jsem si s sebou na sekci – pardon, lekci – láhev vody a šťávu si potom tajně zředím.

Musela si přečíst moje zápisky z minulého týdne, protože jsem se před ní o lekcích slůvkem nezmínil.

„Slovo *lekce* naznačuje, že tě tu něčemu učím,“ pokračovala svým jemným hlasem. „Tak tomu ale není. Sedíme tu, abychom společně vypátrali, co je příčinou tvých selhání a abychom objevili způsob, jak se vzpamatovat z následků toho, co se stalo.“

Pokrčil jsem rameny.

„Michaeli, musíš vystoupit ze své ulity. Podívat se na sebe. Tohle není školní třída. Je to spíš objevná komora.“

Vypátrat? Objevit? Podle toho, co říká, to vypadá, že jsme vyrazili do Amazonie na lov hlav.

Nehodlám se na sebe koukat (vypadám poněkud divně) ani opouštět svou ulitu. Ulity jsou pohodlné, poklidné a chrání vás před okolním světem.⁹

Když jsem na to nic neřekl, slečna O'Malleyová ukázala obří rukou na notebook, který čekal na jejím stole. Obdařil jsem ji zdvořilým úsměvem, posadil se a začal psát.

V šatně krátce před první pohromou

Takže mě právě vyhodili z tréninku. Když jsem vstoupil do šaten, Paul ležel rozvalený na lavici a tvářil se nadmíru

⁹ Když mi byly čtyři roky, strávil jsem hodinu ve velké krabici od kusu nábytku. Moc se mi v ní líbilo... dokud si do ní můj idiotský bratr příšerně neupšoukl a nepřirazil víko, aby mě v ní uvěznil.

spokojeně. „Helemese, ty jsi skončil dřív,“ poznamenal a zazubil se.

„Co jsi to tam dělal?“ zeptal jsem se a práskl vztekle taškou o zem.

Paul si promnul ruce. „Pozoroval jsem slečnu Kingovou ne? Stejně jako ty.“

„Já jsem trénoval, ty napuchlá velrybo,“ utrhл jsem se na něj.

Paula se to dotklo. Má obličej jako přerostlé dítě. „Tak hele. To nebylo fér. Já se tak narodil. A s tréninkem na mě nechod'. Nesnášíš plavání. Nadáváš na něj každéj den.“

Teď mě dostal. Cítil jsem, jak rudnu. „No dobře, ale aspoň jsem se snažil předstírat, že plavu. Jak bych se asi mohl zlepšit, kdybych se nesnažil odkoukat styl od těch nejlepších? Ty jsi na ni civěl, jako kdybys byl někde v mořském akváriu.“

Paulovi se zamlžily oči. „A že ten pohled stál za to, panečku. Včera večer jsem hledal něco v garáži a našel tam tátovu starou potápěčskou výstroj. Jakmile jsem uviděl ty brejle, hned mě napadlo...“

„Že budeš oplzle zírat na Lucy Kingovou. Jsi hrozba společnosti.“ Otevřel jsem tašku a nadechl se z inhalátoru. „Prohlásila, že jsme ubožáci.“

Paul si stáhl plavky. Rychle jsem se odvrátil. Na světě existují jisté věci, na které se nechci dívat. Mezi ně rozhodně patří to, co se skrývá pod Paulovými plavkami.

„Ale, ale, ale. To musela myslet tebe. Mně nic takového neřekla.“

„Tak by mě Lucy nikdy nenazvala. Víím to.“

Paul mě švihl vlhkým ručníkem. „Miku. Vždyť ani neví, kdo seš.“

Vyskočil jsem na nohy a přitom se mi dařilo nedívat se na něj. „Nesmysl. Jednou se na mě usmála.“

„Ne, Miku,“ povzdechl si Paul. „Jednou se ti vysmála. Byl jsem u toho. Už jsme to probírali. V tom je rozdíl.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Zasmála.“

Paul se zhluboka nadechl. „Miku. Byl to stoprocentně výsměch.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože se ti zrovna vykadila na hlavu kachna. Lucy se smála tak mocně, že jsem myslel, že se zadává.“

„To není pravda,“ zamumlal jsem. „To je nesmysl.“

V šatně se rozhostilo ticho a pak Paul řekl: „No nic, hod' sebou. Ještě jsem nesnídal, a když jsem sem přišel, v prodejním automatu byly už jen dva sáčky ovocnejch pastilek.“

Vím, že Paul Beary někdy snídá ovocný drops, protože „je v něm ovoce, takže to musí být zdravý“. Jednou mi řekl, že mu po něm voní dech líp než po zubní pastě, takže si nemusí ani čistit zuby. Prohlásil, že je to jako „klofnout dvě holky na jednu hlášku“. Nemyslím, že někdy „klofnul“ jednu holku, natož dvě.

Já jím sladkosti k snídani jen o nedělích, narozeninách a o prázdninách. Než se to všechno stalo, snídával jsem kakaové křupinky. Považuji je za odlehčený, víkendový druh cereálií. Jsou skoro jako pochutiny, které najdete na každém večírku, jen je konzumujete ráno.

V létě od pondělí do pátku snídám kukuřičné lupínky a dva tousty (s máslem, ale bez džemu). V zimě je to vždycky

ovesná kaše. Kakaové křupinky se hodí spíš k víkendům. Připadal bych si nepatřičně, kdybych si uvázal školní kravatu a k snídani si dal čokoládové nebo slazené cereálie. Už jen při tom pomyšlení se mi začíná zvedat žaludek. Noc poté, co mi Paul prozradil, že snídá ovocné pastilky, jsem měl hrůzný sen, že jsem otevřel krabici s kukuřičnými lupínky a byly v ní jen ovocné pastilky. Dostal jsem z toho těžký astmatický záchvat.

Je smutné, že už nikdy nebudu jíst kakaové křupinky. Předpokládám, že brzy budu muset vysvětlit proč.

Převlékání

Už jsem se zmínil o tom, že nemám rád, když mě někdo pozoruje. Asi bych to měl zdůraznit. NEMÁM RÁD, KDYŽ MĚ NĚKDO POZORUJE. Mám totiž jaksi atypickou postavu. Skládá se z: velkých chodidel, hubených paží, propadlého hrudníku, vystouplého břicha a velké hlavy, která se při chůzi kymácí ze strany na stranu. Můj bratr tvrdí, že vypadám jako loutka na nitkách. Je to idiot.

Cizí pohledy jsem nesnášel snad odjakživa. Přesto mě máma nutila dělat sport, jako je plavání, kde musím nosit jen plavky. Obvykle se zahalím do osušky nebo do županu, který si sundám těsně předtím, než skočím do vody.

Nejhorší období nastalo, když mi bylo sedm. Jednou jsem se vzbudil a ke své hrůze zjistil, že mi na prsou vyrostla další, no, *bradavka*.

Ano, třetí bradavka.

Začal jsem se cítit velmi nesvůj. Abych se vyhnul plavání, předstíral jsem, že jsem nemocný, a před tělocvikem jsem se odmítal převlékat ve školní šatně. Nemohl jsem to nikomu říct a rozhodně jsem s tím nemohl jít za školní zdravotnicí. Dokonce jsem se toho bál i dotknout pro případ, že by to třeba začalo pulzovat nebo něco takového.

A pak po čtyřech dnech plných strachu a hrůzy to ve vaně samo odpadlo. Ukázalo se, že to byla jen rozplácnutá pečená fazole, kterou mi tam přilepil můj debilní bratr, když jsem spal.

Tak či onak, právě kvůli téhle příhodě se nerad převlékám před ostatními. Jako by nestačilo, že musím být v bazénu. A tak i přes Paulovy posměšky, že vypadám jako stará bába, jsem se zahalil ručníkem, stáhl si plavky a co nejrychleji se oblékl.

V mocném objetí slečny O'Malleyové

Slečna O'Malleyová mě právě poplácala po rameni. Její ruka byla tak těžká, že mi připadalo, jako by na mně přistál orel. Oznámila mi, že čas vypršel. Přestože si pohvizdovala, úplně jsem zapomněl, že tam je.

„Tak dobře, Michaeli,“ prohlásila. „Dnešní sezení je u konce.“

„Mohl bych tenhle kousek dopsat, prosím?“ vyhrkl jsem mimovolně.

Zřejmě jsem měl ještě něco na srdci.

A víte, co udělala? Zničehonic mě přivinula k sobě a ob-
jala. Byl to opravdu mohutný stisk. Báł jsem se, že si přitom
zlomí žebro. A pak spustila slovní palbu jako kulomet. „Dob-
rá práce. Dobrá práce, Michaeli. Konečně se mnou mluvíš.
Konečně. Bože, myslela jsem, že je němý. Je tak statečný
Tak moc, moc odvážný. Samozřejmě že to můžeš dokončit.
Můžeš tu zůstat tak dlouho, jak se ti bude chtít, a já řeknu
tvým učitelům, jaký jsi odvážný mladý muž.“

Vůbec netuším, co to mlela. Já si rozhodně jako statečný
mladý muž nepřipadal. Jen jsem ji požádal o trochu času.
Pousmál jsem se. Pak jsme se na sebe v tichosti podívali.
Bylo to poněkud trapné. Po chvíli, která mi připadala jako
věčnost, jsem se zase pustil do psaní. Slečna O'Malleyová si
za stolem opět začala tiše hvízdát. Jakmile dopíšu těchhle
několik odstavců, hodlám odsud vypadnout.

Před sportovním střediskem

Při odchodu jsme se s Paulem zastavili u automatů a zůstali
tam skoro půl hodiny. Já si po tréninku kupuju vždycky totéž.
Obyčejnou tyčinku mléčné čokolády. Člověk si pak nemusí
dělat hlavu s nějakou náplní – jen čistá čokoláda a nic víc.
Stačí vhodit do zdiřky drobné. Zmáčknout D3. Sklonit se.
Začít chroupat. Týden co týden.

Paul ale k automatu nepřistupuje s plánem. Hodí do
něj mince a teprve *potom* začne přemýšlet, co by si koupil.
Celou dobu pak komentuje možnosti nabídky. Je to hloupá

ztráta času a lidi, kteří stojí za ním, to přivádí k šílenství. Brzy se mu za zády vytvořila fronta. Někteří se významně podívali na hodinky a něco si mumlali pod vousy, když začal s poznámkami jako: „Ne, gumový medvídky jsem měl tenhle týden už třikrát, mentolky mi nikdy moc nechutnaly, oříšky taky zrovna nemusím a voda nepřichází v úvahu. Ovocnej drops je už pryč, já věděl, že si ho mám koupit hned po příchodu. Člověk musí kout železo, dokud je žhavý.“ Když jsem ho upozornil na lidi ve frontě, zrudl a začal nazdařbůh vztekle mačkat tlačítka.

Venku si jako obvykle stěžoval. „Proč jsi na mě musel tlačit? Brambůrky s příchutí slaniny a ovocný želé jsem fakt nechtěl.“

„Lepší kombinaci pro vyváženou snídani bys nekoupil,“ poznamenal jsem sarkasticky.

Paul zafuněl. „Jo, to máš asi pravdu. Maso a ovoce. Poslyš, není támhle tvůj brácha?“

Cítil jsem, jak se mi sevřelo srdce. Paul se nemýlil. Můj starší bratr Ste se opíral o své auto (které zaparkoval na místě pro invalidy, přestože je zdravý).

„Myslíš, že nás sveze?“ zeptal se Paul a poprskal mě přitom drobečky bramborových lupínků s příchutí slaniny.

Znechuceně jsem si odfrkl. „Paule, nepustil by tě dovnitř, ani kdyby z tebe někdo smyl drobky vysokotlakou hadicí a pak tě celého zabalil do vakuového pytle. To auto pro něj znamená víc než vlastní život.“

Je to naprostá pravda. Jednou byl Ste u nás doma s jednou z mnoha přítelkyň. Řízla se do prstu o plechovku fazolí a rána jí začala dost krvácet, lépe řečeno cákala z ní krev

jako o závod. Slečna ztratila hlavu a řekla mu, že ji musí okamžitě odvézt do nemocnice. A víte, co udělal? Sice ji tam hodil, ale přinutil ji vystrčit ruku z okénka a držet ji tam celou cestu, aby mu nezašpinila sedadla. Pak ji poslal k vodě za to, že mu „málem zaneřádila auto“.

„Hej, hej, hej, zoufalci!“ zvolal bratr a sundal si černé brýle.

„No, paráda. Uviděl nás,“ zaúpěl jsem.

Důvody, proč nenávidím svého bratra:

1. Nosí bradku. Nesnáším vousy a obzvlášť takové, které připomínají slimáky přilepené kolem něčích rtů. Nijak to nesouvisí s tím, že bratrovi už vousy rostou, a mně ještě ne.
2. Kdykoli se mu udělá uher, zakryje ho dámským líčidlem. Myslí si, že si toho nikdo nevšimne, ale když se podíváte zblízka, můžete si všimnout, že má na tváři oranžovorůžové stroupky.¹⁰
3. Před čtyřmi roky, když rodiče nebyli doma, foukali s kamarády doutníkový kouř do klece mého křečka. Byla to „povedená taškařice“. Já jsem si ale jistý, že tím Humphreymu způsobili dýchací potíže. Po onom osudném dni začal ten chudinka po několika minutách v běhacím kole sípat jako stařec nad hrobem.¹¹

¹⁰ Paul trpí obdobným problémem po požití jablečného závinu se žlutkovým krémem ve školní jídelně.

¹¹ Když Humphrey před dvěma roky zemřel, máma sice tvrdila, že to bylo stářím, ale já si dodnes myslím, že umřel na plicní chorobu. Budiž mu země lehká.

4. Má auto. A ne ledajaké. VW Golf GTi s motorem o obsahu 1,6 litru, litými koly, koženými sedadly, espézetkou na přání (C00L S1E s párem nepovolených černých šroubků po obou stranách vrcholku 1, aby vypadala jako T), audiosystémem za pět set liber s basovými reproduktory, které jsou s to utrhnout člověku uši, s nálepkou na zadním nárazníku, na níž stojí napsáno „KOČÁR VÁŠNĚ“, a s plyšovou figurkou ljáčka pověšenou na zpětném zrcátku „kvůli dámám“. Podle mého odhadu tráví devadesát procent volného času projížďkami po okolí a troubením na holky. Jednou mi řekl, že kdybych hořel a on měl na předním skle mastnou šmouhu, vůbec by nepřemýšlel o tom, že by mohl použít vodu v ostříkovačích, aby mě uhasil. Auto si koupil poté, co si před dvěma lety zlomil při fotbalu nohu a pak tvrdil, že zakopl na špatně vydlážděném chodníku. Na městu tak vysoudil šest tisíc liber. Zbytek zaplatil z poplatků za osobní ochranu, které jsem mu musel odvádět během svého sedmého a osmého roku života, a peněz, které se mu podařilo vyrazit z mámy a táty. Kupodivu mu zbylo ještě dost finančních prostředků na to, aby mohl plánovat, že po maturitě odjede na rok do Austrálie.
5. Dívky z naší školy si myslí, že je fešák. Už dávno jsem přestal počítat, kolikrát mě na chodbě zastavily hihňající se holky a ptaly se na pitomosti typu „Není náhodou ten sexy Ste z gymplu tvůj bratr?“. Jedna holka se mě ptala, jestli náhodou nemám

nějakou prázdninovou fotku bratra v plavkách, a nabízela mi za ni deset liber. Když jsem se jí zeptal, proč si myslí, že nosím po kapsách jeho fotky, dupla mi na nárt a prohlásila, že jsem „šerednej malej hobit“.

6. Když mi bylo pět, naši mě nechali na pláži projet se na oslu. Ste se za oslem rozeběhl a praštil ho vši silou do zadku. Osel se splášil, vydal se na úprk přes pláž, ale najednou se prudce zastavil a přehodil mě přes plot. Od té doby mám na bradě jizvu a panický strach z oslů.

„Pěkná mašina,“ řekl Paul a pohladil kapotu.

Ste mu srazil ruku z auta. „Hej, hej, hej, pŭltunovej. Nedotykej se něčeho, na co nemáš. Tvý ublemcaný prsty nemaj na Kočáru vášně co dělat.“

Ste vždycky říká věci jako „hej, hej, hej“ a „nedotykej se něčeho, na co nemáš“. Někdy si říká „Stevenator“. Myslím, že už jsem se zmínil dříve, že je to idiot.

„Co tady děláš?“ vydechl jsem.

„Stevenator pro vás přijel. Napadlo ho, že třeba budete chtít svízt.“

„Vážně?“ vyhrkl Paul příliš dychtivě.

Ste se zazubil od ucha k uchu. „Samozřejmě že ne. Vás dva budižkničemy bych pustil na zadní sedadlo Bestie jen v případě, že byste byli připoutaní k páru koček s velkejma.. Hej, hej, hej, krásko!“

Ste mi civěl přes rameno, a tak jsem se otočil a podíval se, na koho kouká. Ze schodů před sportovním střediskem

právě seskakovala rozkošná Lucy Kingová s rozcuchanými vlasy z bazénu a zářivým úsměvem na tváři.

Co to dělá?

Ste na ni nejapně zamával a pak tiše zamručel: „Padejte odsud, vy filcky. Blokujete tu tajemný síly lidský přitažlivosti.“

Zalupal jsem po dechu. „Co tu vlastně...“

Ste přece nemůže... Přece by Lucy nemohla...

Odmlčel jsem se, když jsem si uvědomil, že mě dokonale ignoruje. Lucy k němu dohopsala a víte, co udělal on?

Políbil ji na rty. Na rty. *Na veřejnosti.*

Žebra se mi proměnila v led a zmrazila mi srdce. Paul na to civěls pusou dokořán a po bradě mu bezostyšně stékaly sliny.

Asi po pěti vteřinách (mnohem později, než bylo nutné) jsem nahlas zakašlal. Obě zamilované hrdličky se ke mně pomalu otočily a zíraly na mě. Ste přivřel oči jako nějaký nabručený plaz. Lucy moje přítomnost zjevně mátlá.

Cítil jsem, jak jsem zrudl, a v hrdle se mi udělal knedlík. „Jak... dlouho... už... spolu...“

Ste mě obdařil úsměvem, se kterým by snadno získal první místo v soutěži samolibosti. „S půvabnou Lucy chodím už tejdén, a když mi řekla, jak se jmenuje, cejtíl jsem se jako naprostej king, byl to prostě královskej den.“

V tu chvíli jsem měl co dělat, abych se nepozvracel. A taky bych to udělal, kdybych neměl strach, že bratrovi pocákám auto, a on mě pak za to zabije. A víte, co udělala Lucy, když slyšela tuhle snůšku nechutností? Nakrčila nos, objala bratra kolem pasu a vydala zvuk, který většina lidí použije, jen když spatří zmrzačené kotě.